

Mezinárodní příslušnost soudu

Ustanovení nařízení Brusel I bis musí být sice vykládána ve světle systému zavedeného tímto nařízením a cílů, jimiž je veden, avšak je třeba zohlednit cíl soudržnosti při používání zejména nařízení Řím I. Podle čl. 12 písm. c) nařízení Řím I právem rozhodným pro smlouvu se podle tohoto nařízení řídí mj. důsledky úplného nebo částečného porušení těchto závazků včetně stanovení škody, jsou-li stanoveny právem, a to v rámci pravomocí přiznaných soudu příslušným procesním právem. I nároky z porušení smlouvy, ať již jde o náhradu škody vzniklé v souvislosti se smlouvou nebo o povinnost hradit úroky z prodlení vzniklé z důvodu opožděně poskytnutého plnění, které má základ ve smlouvě, je třeba kvalifikovat jako nároky ve věcech týkající se smlouvy ve smyslu nařízení Brusel I bis.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 4402/2017-104, ze dne 20.6.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce S. P., nar. XY, bytem XY, zastoupeného JUDr. M.S., advokátem se sídlem v K., Slovenská republika, proti žalované Elektrizácia železníc Kysak, a. s., zahraniční společnost zapsaná v příslušné evidenci pod č. 31693733, se sídlem v Ž., zastoupené JUDr. T.K., advokátem se sídlem v B., za účasti vedlejší účastnice Kooperativy pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group, se sídlem v P., o zaplacení 329 452,31 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 10 C 236/2015, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2017, č. j. 20 Co 135/2017-78, tak, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2017, č. j. 20 Co 135/2017-78, a usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 6. 2. 2017, č. j. 10 C 236/2015-66, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Břeclavi k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou, která byla soudu doručena dne 23. 11. 2015, domáhá vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalované povinnost zaplatit mu částku ve výši 329 452,31 Kč jako úrok z prodlení z pozdě vyplacené částky 3 030 000 Kč, představující náhradu za ztížení společenského uplatnění, které bylo žalobci přiznáno rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 25. 11. 2013, č. j. 6 C 92/2010-332.

2. Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 18. 4. 2017, č. j. 20 Co 135/2017-78, potvrdil usnesení Okresního soudu v Břeclavi jako soudu prvního stupně ze dne 6. 2. 2017, č. j. 10 C 236/2015-66, kterým soud zastavil řízení a uložil žalobci zaplatit žalované na nákladech řízení částku 19 840 Kč (výrok I usnesení odvolacího soudu), a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II usnesení odvolacího soudu).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že podáním ze dne 26. 1. 2017 namítla žalovaná nedostatek mezinárodní příslušnosti soudů České republiky k projednání a rozhodnutí této věci, neboť měla za to, že je v předmětném sporu dána mezinárodní příslušnost soudů Slovenské republiky. Soud prvního stupně postupoval podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení“ nebo „nařízení Brusel I bis“) a dospěl k závěru, že námitka žalované je důvodná. V odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že v předmětném sporu je dán

mezinárodní prvek týkající se účastníků řízení, kdy žalovaná je právnickou osobou se sídlem na území Slovenské republiky a žalobce je občanem Slovenské republiky s bydlištěm rovněž na území Slovenské republiky. Jedná se o nárok žalobce na zaplacení zákonných úroků z prodlení z pozdě uhrazené náhrady za ztížení společenského uplatnění, který lze podřadit pod pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu nařízení Brusel I bis. Splněna je podle soudu prvního stupně rovněž působnost osobní a místní, neboť předmětné řízení probíhá u soudu členského státu Evropské unie, i působnost časová, když řízení bylo zahájeno po nabytí účinnosti nařízení Brusel I bis. Jelikož daný případ nelze podřadit pod žádné z ustanovení nařízení Brusel I bis o zvláštní, speciální a výlučné příslušnosti a mezi stranami nebyla ani sjednána prorogační dohoda podle čl. 25 nařízení Brusel I bis, určí se mezinárodní příslušnost podle obecného pravidla obsaženého v čl. 5 odst. 1 nařízení Brusel I bis, na jehož základě je dána mezinárodní příslušnost soudů Slovenské republiky, na jejímž území se nachází sídlo žalované. Soud prvního stupně uzavřel, že v předmětném sporu není dána mezinárodní příslušnost soudů České republiky k projednání a rozhodnutí předmětného sporu, a jelikož se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, soud prvního stupně v souladu s § 104 občanského soudního řádu řízení zastavil.

4. Odvolací soud shrnul, že předmětem žaloby je deliktní závazek žalované vůči žalobci. Odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně a nepotvrdil názor žalobce, že by tento deliktní závazek měl sdílet bez dalšího osud původní pohledávky a měl by tak založit mezinárodní příslušnost soudů České republiky. K tomu odvolací soud zdůraznil, že jak žalobce, tak i žalovaná jsou osobami se sídlem a obvyklým pobytem na území Slovenské republiky. Sídlo vedlejší účastnice Kooperativy pojišťovny, a. s., v daných souvislostech není pro právní posouzení věci rozhodující. Dále nelze opomíjet, že jde o nárok samostatný, nikoliv o nárok, který je kumulován s nárokem jiným (s nárokem na náhradu škody z pracovního úrazu či nemoci z povolání) a mezinárodní příslušnost soudu České republiky tak může být přezkoumána toliko samostatně, nikoliv s ohledem na další okolnosti, jichž se žalobce dovolává. Dovození mezinárodní příslušnosti soudů Slovenské republiky, na jejímž území se nachází sídlo žalované, není podle odvolacího soudu v rozporu s nařízením Brusel I bis, ani se zásadami evropského práva soukromého, které jsou závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Podle odvolacího soudu se z obsahu spisu nepodává, ani není možné dovodit, že nárok na tvrzené plnění (úroky z prodlení) vznikl na území České republiky, případně že by tento nárok měl k České republice jinou, z hlediska ustanovení evropského práva soukromého významnou, vazbu. Odvolací soud zdůraznil, že skutečnost, že pro řízení ve věci samé, tedy pro řízení o nároku na náhradu škody, byla dána mezinárodní příslušnost soudů České republiky, není v dané věci relevantní, neboť skutkové vymezení tohoto nároku a nároku nyní uplatněného je poněkud odlišné. Konsekvence dané věci s právem evropským pak stojí na zásadě ochrany strany žalované. Soud je tedy při svém rozhodování povinen posílit právní jistotu a předejít tomu, aby byla žalovaná žalována v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohla rozumně předpokládat. Takovýto stav svým rozhodnutím odvolací soud nezaložil, ba právě naopak, žalovaná má být v souvislosti s touto kauzou žalována u soudu státu sídla právnické osoby žalované, čímž nemůže být straně žalované způsobena jakákoliv újma. Navíc odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že daná věc se neřídí oddílem 5 nařízení Brusel I bis, neboť zde je upravena příslušnost pro individuální pracovní smlouvy, což nepředstavuje skutkový základ uplatněného nároku. Na základě výše uvedeného tedy odvolací soud usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

II. Dovolání a vyjádření k němu

5. Usnesení odvolacího soudu napadl žalobce v celém rozsahu dovoláním, ve kterém uplatnil následující dovolací důvody.

6. Napadené usnesení závisí na vyřešení otázky procesního práva, zda je dána mezinárodní příslušnost soudu České republiky na projednání nároku žalobce na příslušenství náhrady škody na zdraví způsobené při pracovním úrazu. Uvedená otázka nebyla podle žalobce dosud v rozhodovací

praxi dovolacího soudu vyřešena. Žalobce přitom zdůraznil, že příslušenství pohledávky představuje část, která neodmyslitelně patří k samotné pohledávce a nemůže existovat samostatně. Z tohoto důvodu musí příslušenství následovat právní režim pohledávky, a to včetně příslušnosti soudů, přičemž má ve věci příslušenství pohledávky rozhodovat ten soud, který je příslušný rozhodovat i ve věci samotné pohledávky. Tou byl nárok žalobce na náhradu škody na zdraví utrpěné jím při pracovním úrazu na území České republiky. Podle žalobce se tak jeho nárok na zaplacení úroku z prodlení odvíjí od mimosmluvní odpovědnosti žalované a mezinárodní příslušnost českých soudů plyne z čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis. Vedle toho je podle žalobce možno dovodit mezinárodní příslušnost i z čl. 21 odst. 1 písm. b) sublit. i) nařízení Brusel I bis, a to podle místa, kde žalobce vykonával naposledy svoji práci pro žalovanou na základě individuální pracovní smlouvy. Tímto místem byla železniční stanice Břeclav - přednádraží, ve které také došlo k pracovnímu úrazu žalobce.

7. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že se plně ztotožňuje s názorem soudů obou stupňů uvedených v odůvodnění předmětných usnesení. Žalovaná uvádí, že žalobou nebyl uplatněn nárok na náhradu škody na zdraví, ale uplatněná byla pouze sankce za prodlení se zaplacením peněžitě částky jako samostatný nárok, a nelze ho tudíž podřadit pod žádný článek kapitoly II nařízení Brusel I bis, jak správně dovodily i soudy obou stupňů. Žalovaná je tak přesvědčena, že Okresní soud v Břeclavi není soudem mezinárodně příslušným, a postrádá tak pravomoc k projednání a rozhodnutí sporu zahájeného žalobou ze dne 23. 11. 2015.

III. Zastoupení, včasnost a náležitosti dovolání

8. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 29. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

9. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

IV. Přípustnost dovolání

10. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

11. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

12. Dovolání je přípustné pro posouzení otázky, zda je ustanovení článku 21 nařízení Brusel I bis použitelné i na samostatně uplatněný nárok na zaplacení úroku z prodlení z pohledávky na náhradu újmy na zdraví, vzniklé žalobci jako zaměstnanci žalované při výkonu práce, neboť jde o otázku, která dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena. Dovolání je rovněž přípustné pro posouzení otázky použitelnosti ustanovení článku 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis na posouzení otázky mezinárodní příslušnosti v týchž okolnostech, neboť ani tato otázka nebyla dosud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

V. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

13. Dovolání je důvodné.

14. Podle článku 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis ve věcech týkajících se individuálních pracovních smluv se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny čl. 6, čl. 7 bod 5 a, v případě žalob podaných proti zaměstnavateli, čl. 8 bod 1.

15. Podle článku 21 odst. 1 nařízení Brusel I bis zaměstnavatel, který má bydliště v některém členském státě, může být žalován:

a) u soudů členského státu, v němž má bydliště, nebo

b) v jiném členském státě:

i) u soudu místa, kde nebo odkud zaměstnanec obvykle vykonává svou práci, nebo u soudu místa, kde svou práci obvykle vykonával naposledy, nebo

ii) jestliže zaměstnanec obvykle nevykonává nebo nevykonával svou práci v jediné zemi, u soudu místa, kde se nachází nebo nacházela provozovna, která zaměstnance přijala do zaměstnání.

16. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

17. Podle čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6.2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále jen „nařízení Řím I“) právem rozhodným pro smlouvu se podle tohoto nařízení řídí zejména: a) výklad; b) plnění závazků vyplývajících ze smlouvy; c) důsledky úplného nebo částečného porušení těchto závazků včetně stanovení škody, jsou-li stanoveny právem, a to v rámci pravomocí přiznaných soudu příslušným procesním právem; d) různé způsoby zániku závazku, včetně promlčení a zániku práv v důsledku uplynutí doby; e) důsledky neplatnosti smlouvy.

18. V předmětné věci není sporné, že původní nárok žalobce na náhradu újmy na zdraví vůči žalované byl založen na existenci pracovněprávního vztahu mezi nimi, když důvodem vzniku nároku byl pracovní úraz žalobce. Není proto ani sporu o tom, že původní nárok žalobce vyplýval z individuální pracovní smlouvy ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis.

19. S ohledem na námitku žalobce, podle které je možné mezinárodní příslušnost českých soudů dovodit kumulativně z článku 7 odst. 2 i článku 21 odst. 1 písm. b) nařízení Brusel I bis, připomíná Nejvyšší soud, že úprava mezinárodní příslušnosti v kapitole II, oddílu V nařízení Brusel I bis, do kterého spadají články 20 až 23 tohoto nařízení, je úpravou komplexní a taxativní. To plyne ze znění čl. 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis, který připouští výjimku z aplikace v daném oddílu uvedených pravidel jen ve vztahu k článkům 6 (u žalovaného s bydlištěm mimo Evropskou unii, pokud nejde o výjimku dle článku 20 odst. 2), čl. 7 bod 5 (jedná-li se o spor vyplývající z provozování pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny) a v případě žalob podaných proti zaměstnavateli čl. 8 bod 1 (je-li žalováno více osob společně, pro případ žaloby o záruku nebo intervenční žaloby, vzájemné žaloby a ve věcech týkajících se smlouvy nebo nároku ze smlouvy, kde žaloba může být spojena s žalobou týkající se věcných práv k nemovitostem proti témuž žalovanému). Týmž závěr pak potvrzuje i judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2008, ve věci C-462/06, Glaxosmithkline a Laboratoires Glaxosmithkline proti Jean-Pierre Rouard, bod 18).

20. Z uvedeného plyne, že pokud by nárok žalobce byl nárokem z individuální pracovní smlouvy, nemohla by být mezinárodní příslušnost českých soudů posouzena podle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis.

21. Rozhodnutí odvolacího soudu stojí na názoru, podle kterého nárok na úrok z prodlení v důsledku

pozdního vyplacení náhrady újmy na zdraví zaměstnavatelem zaměstnanci není nárokem ve věci týkající se individuální pracovní smlouvy ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis.

22. Článek 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis není jediným ustanovením tohoto nařízení, které s pojmem „věci týkající se smlouvy“ pracuje. Zejména čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis zakládá pravidlo příslušnosti pro případ, kdy předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy. Není přitom důvod pro to, aby byl pojem „věci týkající se smlouvy“ v čl. 20 odst. 1 nařízení vykládán úžeji, než pojem „nároky ze smlouvy“ v čl. 7 odst. 1 nařízení, a to zejména s ohledem na účel čl. 20 a násl. nařízení, kterým je ochrana zaměstnance jako slabší strany. V této souvislosti nelze přehlédnout, že v režimu Úmluvy ze dne 27. 9. 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Bruselská úmluva“), absentovala speciální úprava mezinárodní příslušnosti pro spory z individuálních pracovních smluv a i tyto spory podléhaly příslušnosti na výběr dané podle čl. 5 odst. 1 Bruselské úmluvy (dnes čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis).

23. Je proto zřejmé, že mělo-li mít zavedení speciálních jurisdikčních pravidel ve vztahu ke sporům z individuálních pracovních smluv za cíl posílení ochrany zaměstnance jako slabší strany, musí být pojem „věci týkající se smlouvy“ vykládán přinejmenším stejně široce, jak je vykládán tentýž pojem v čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis.

24. K tomu lze odkázat na závěr rozsudku SDEU ze dne 19. 7. 2012, ve věci C-154/11, Ahmed Mahamdia proti Alžírské demokratické a lidové republice, podle kterého z judikatury SDEU týkající se pravidel pro určení příslušnosti ve věcech pracovních smluv obsažených v Bruselské úmluvě (viz rozsudky SDEU ze dne 26. 5. 1982, ve věci C-133/81, Ivenel, Recueil, s. 1891, bod 14; ze dne 13. 7. 1993, ve věci C-125/92, Mulox IBC, Recueil, s. I-4075, bod 18; ze dne 9. 1. 1997, ve věci C-383/95, Rutten, Recueil, s. I-57, bod 22, a ze dne 10. 4. 2003, ve věci C-437/00, Pugliese, Recueil, s. I-3573, bod 18) vyplývá, že ustanovení oddílu 5 kapitoly II nařízení č. 44/2001 musí být vykládána s ohledem na snahu o zajištění odpovídající ochrany zaměstnance jakožto slabší smluvní strany. Odkazovaná judikatura SDEU je přitom ve svých závěrech použitelná i pro poměry kapitoly II, oddílu V nařízení Brusel I bis, a to s ohledem na kontinuitu dané právní úpravy (srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 7. 2013, ve věci C-147/12, ŌFAB, bod 28).

25. Z judikatury SDEU vyplývá, že pojem „smlouva nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 nařízení Brusel I bis musí být vykládán autonomně za účelem zajištění jeho jednotného uplatňování ve všech členských státech a dále, že k tomu, aby žalobcova žaloba spadala pod takový pojem, musí zpochybňovat právní závazek svobodně přijatý jednou osobou vůči jiné osobě (v tomto smyslu viz rozsudky SDEU ze dne 14. 3. 2013, ve věci C-419/11, Česká spořitelna, body 45 až 47, a ze dne 28. 1. 2015, ve věci C-375/13, Kolassa, body 37 a 39).

26. Hraniční určovatele uvedené v čl. 7 bodě 1 písm. b) nařízení Brusel I bis mají být použity na všechny nároky z téže smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek SDEU ze dne 9. 7. 2009, ve věci C-204/08, Rehder, bod 33).

27. Dále je třeba mít za to, že pod pojem „smlouva nebo nároky ze smlouvy“ spadají všechny závazky, které mají svůj původ ve smlouvě, jejíž nesplnění je tvrzeno na podporu žalobcovy žaloby (v tomto smyslu viz rozsudky SDEU ze dne 6. 10. 1976, ve věci C-14/76, De Bloos, body 16 a 17, a ze dne 8. 3. 1988, ve věci C-9/87, Arcado, bod 13).

28. Pod pojem nároky ze smlouvy spadá i nárok na náhradu škody, jestliže je jejím základem porušení smluvní povinnosti (viz rozsudek SDEU ze dne 27. 9. 1988, ve věci C-189/87, Kalfelis).

29. Konečně z judikatury SDEU plyne, že ustanovení nařízení Brusel I bis musí být sice vykládána ve světle systému zavedeného tímto nařízením a cílů, jimiž je veden (v tomto smyslu viz rozsudek SDEU

ze dne 16. 1. 2014, ve věci C45/13, Kainz, bod 19), avšak je třeba zohlednit cíl soudržnosti při používání zejména posledně uvedeného nařízení a nařízení Řím I (v tomto smyslu viz rozsudek SDEU ze dne 21. 1. 2016, ve věci C-359/14 a C-475/14, ERGO Insurance a Gjensidige Baltic, bod 43). Podle čl. 12 písm. c) nařízení Řím I přitom právem rozhodným pro smlouvu se podle tohoto nařízení řídí mj. důsledky úplného nebo částečného porušení těchto závazků včetně stanovení škody, jsou-li stanoveny právem, a to v rámci pravomocí přiznaných soudu příslušným procesním právem.

30. Ze závěrů citované judikatury SDEU zřetelně plyne, že i nároky z porušení smlouvy, ať již jde o náhradu škody vzniklé v souvislosti se smlouvou nebo o povinnost hradit úroky z prodlení vzniklé z důvodu opožděně poskytnutého plnění, které má základ ve smlouvě, je třeba kvalifikovat jako nároky ve věcech týkající se smlouvy ve smyslu nařízení Brusel I bis.

31. Odpověď na uvedenou otázku je přitom jasná ve světle judikatury SDEU (acte éclairé) a Nejvyššímu soudu proto nevznikla povinnost podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie se ohledně jejího zodpovězení obrátit na SDEU (srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 1982, ve věci C-283/81, COLFIT).

32. Závěr odvolacího soudu o tom, že nárok žalobce, který je předmětem tohoto řízení, není nárokem z individuální pracovní smlouvy ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis, je proto nesprávný.

VI. Závěr

33. S ohledem na shora uvedené zrušil podle § 243e odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší soud napadené rozhodnutí v plném rozsahu a zrušil též v plném rozsahu předcházející rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 243e odst. 2 o. s. ř., neboť důvody, pro které bylo zrušeno napadené rozhodnutí odvolacího soudu, se vztahují i na rozhodnutí soudu prvního stupně.

34. Skutečnost, že nárok žalobce lze posoudit jako nárok ve věci týkající se individuální pracovní smlouvy ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Brusel I bis ale ještě neznamená, že je dána mezinárodní příslušnost českých soudů pro projednání a rozhodnutí tohoto sporu. Nyní bude na soudu prvního stupně, aby zkoumal splnění podmínek čl. 21 odst. 1 písm. b) nařízení Brusel I bis. Dovolává-li se žalobce toho, že soud prvního stupně je soudem, v jehož obvodu žalobce svou práci obvykle vykonával naposledy, bude na soudu prvního stupně, aby na základě judikatury SDEU k výkladu daného ustanovení posoudil, zda tomu tak skutečně bylo.

35. SDEU k daném pojmu ve věci C-383/95, Rutten, uvedl: „... jde o místo, které má nebo měl zaměstnanec jako reálnou základnu pro své pracovní činnosti a ve kterém (ze kterého) plní podstatnou část svých povinností ve vztahu k zaměstnavateli.“ Stran kritérií, která je třeba vzít při určení místa obvyklého výkonu práce do úvahy uvedl SDEU ve věci C-25/92, Mulox, následující: „Za účelem určení místa výkonu (práce) je třeba vzít do úvahy, že práce svěřená zaměstnanci byla vykonávána z kanceláře, která se nachází na území smluvního státu, v níž se zaměstnanec usadil, v níž konal své pracovní úkoly a do níž se vracel z každé pracovní cesty.“ Pojem obvyklého výkonu práce se pak váže k časovému hledisku a označuje místo, kde s ohledem na průběh pracovního vztahu konal zaměstnanec práci nejdéle. Tento závěr plyne z rozhodnutí SDEU ve věci C-37/00, Weber (citováno dle DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol., Občanský soudní řád I, II. 1. vydání, C. H. Beck, 2009, s. 2942 - 2943).

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)